

МОЛОДІЙ КОМУНАР

Хочу
Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV.
№ 17 (1809).

ЧЕТВЕР, 7 лютого 1974 року

Ціна 2 коп.

Взяв слово — **ВІТЧИЗНИ!**
У цьому бачать свій комсомольський обов'язок юнаки і дівчата області. Пошук резервів виробництва, підвищення продуктивності праці, висока напруга соціалістичного змагання визначають трудовий ритм кожного робочого дня четвертого року п'ятирічки.

Наші трудові дарунки — соціалістичній Батьківщині. Кожен, кому ім'я комсомолец, підкріплює його своїми справами і, насамперед, ударною працею на благо Вітчизни.

Наступним комсомольським з'їздом, 50-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна — рапортуватимемо ударною працею!

НА ФОТО: КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА БРИГАДА ГОЛОВНОГО ЗАВОДУ ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ «ДНІПРОЕНЕРГОБУДІНДУСТРІЯ» (ЗЛІВА НАПРАВО): Д. ШАПОВАЛ, А. СЕДАКОВ, В. ЛОБАНОВ, П. ПИВОВАР, А. БАТУСЬ І БРИГАДИР В. МАКСИМОВ.

Фото А. ШАМАЛІ.

ПЛЕНУМ ЗНАМ'ЯНСЬКОГО МК ЛКСМУ

Відбувся пленум Знам'янського міського комсомолу. Пленум розглянув питання «Про підсумки грудневого (1973 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання міської комсомольської організації в світлі рішень Пленуму, виступу на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва і Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу».

З доповіддю порядку денного виступив перший секретар міського ЛКСМУ В. Сікорський.

В обговоренні доповіді взяли участь: секретар комсомольської організації локомотивного депо А. Кричун, бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Заповіт Леніна» С. Дем'яненко, майстер машинного доїння корів з колгоспу імені Шевченка Г. Скічко, секретар комітету комсомолу Знам'янського цукрокомбінату В. Антоновський та інші.

В розглянутому питанні пленум прийняв відповідне рішення.

В роботі пленуму взяв участь і виступив другий секретар Знам'янського міського Компартії України А. М. Кусков.

В роботі пленуму взяв участь і виступив перший секретар ОК ЛКСМУ М. Склиниченко.

ПЛЕНУМ КОМПАНІЇВСЬКОГО РК ЛКСМУ

Відбувся пленум Компаніївського райкому комсомолу. Пленум розглянув питання «Про підсумки грудневого (1973 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання районної комсомольської організації».

З доповіддю порядку денного виступила перший секретар Компаніївського РК ЛКСМУ В. Суха.

В обговоренні доповіді взяли участь: бригадир тракторної бригади колгоспу імені Держинського В. Могілей, ланковий комсомольсько-молодіжної механізованої ланки колгоспу імені Леніна М. Гезь, секретар комсомольської організації колгоспу імені Тельмана А. Крипан, слюсар-наладчик «Міжколгоспбуду» П. Мунтян та ін.

Молоді передовики — переможці соціалістичного змагання 1973 року — прийняли на пленумі звернення до всіх комсомольців і молоді району докласти всіх зусиль для дострокового виконання народногосподарських планів четвертого року п'ятирічки.

В розглянутому питанні пленум прийняв відповідне рішення.

В роботі пленуму взяв участь і виступив секретар Компаніївського райкому Компартії України І. С. Акімов.

НА ВАХТУ ПОЧЕСНУ!

ЩОМІСЯЦЯ — тільки надпланова продукція. Таким минулого року було слово комсомольсько-молодіжної бригади верстатників головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» та комсомольсько-молодіжної зміни за-

воду чистих металів імені 50-річчя СРСР. І вони його не порушили. В соціалістичному змаганні між комсомольсько-молодіжними колективами промисловості міста обидві стали переможцями.

Нещодавно ці колективи зустрілися в Світловод-

ському міському комсомолу. В щирій товариській розмові бригадир Віктор Максимов, начальник зміни Володимир Філіппов, члени бригад радились про плани на майбутнє, обмінювались досвідом ведення соціалістичного змагання. Тут же на зустрі-

чі два передові колективи звернулися до всіх комсомольсько-молодіжних колективів міста із закликом стати на ударну вахту на честь з'їзду комсомолу та підготувати трудові дарунки 50-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

Д. ВОЛОШУК, працівник міськрайонної газети «Наддніпрянська правда».

XVII з'їзд ВЛКСМ ЛКСМУ
ТРУДОВІ ЗВЕРШЕННЯ-З'їздом КОМСОМОЛУ

ВРОЖАЙНА НИВА — МОЛОДИХ ХЛІБОРОБІВ ТУРБОТА

Соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 3 ордена Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району

Колектив нашої комсомольсько-молодіжної бригади минулого року успішно виконав свої соціалістичні зобов'язання, зібравши по 50,7 центнера зернових на круг. Хорошого врожаю добились: по 46,5 центнера озимої пшениці, 35,8 — ячменю, 102,7 — кукурудзи, 269 — цукрових буряків, 20,1 — соняшнику видав кожен гектар.

У відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, Постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всеоєдине соціалістичне змагання працівників сільського господарства, за

збільшення виробництва і заготівель продуктів землеробства і тваринництва у 1974 році», та йдучи назустріч XVII з'їзду ЛКСМУ, XVII з'їзду ВЛКСМ, 50-річчю з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, бригада взяла напружений зустрічний план. За рахунок своєчасного проведення і дотримання усіх агрозаходів виростити на 986-гектарній площі по 53 центнера зернових на круг, в тому числі по 50 центнерів озимої пшениці (на 505 гектарах), по 103 центнера кукурудзи (на 140 гектарах).

Під цукрові буряки відведено 238 гектарів. Зобов'язуємось виростити і зібрати на кожному з них по 400 центнерів коренів. Доб'ємось 23,5-центнерних врожачів соняшнику (на

60 гектарах). Зберемо по 415 центнерів кукурудзи на силос (на 140 гектарах).

Головними напрямками в роботі бригади вважаємо підвищення культури землеробства, продуктивності праці та зниження собівартості продукції. В 1974 році виробимо на кожен еталонний трактор по 1940 гектарів умовної оранки, знизимо собівартість виготовленої продукції на шість процентів.

Зобов'язуємось зекономити 27 тисяч кілограмів пального, а за рахунок своєчасного та якісного проведення техоглядів тракторів та ремонту сільськогосподарської техніки — 6300 карбованців.

Викликаємо на змагання колектив тракторної бригади № 4 нашого колгоспу, яку очолює Герой Соціалістичної Праці В. І. Моторний.

Зобов'язання обговорені і затверджені на бригадних зборах.

Одна з найкрасивіших магістралей Кіровограда — вулиця Карла Маркса. В святкові дні вона першою прикрашається вогнем ілюмінацій, робочими ранками першою повниться шумом тролейбусів та автобусів. Вулиця-трудівниця, вулиця доброго настрою — такою її бачать і приїжджні, і корінний кіровоградський. А яке майбутнє обласного центру? Як змінився він за тридцять років, що минули після звільнення його від фашистських загарбників? Про це розповідає фотокістявка, відкрита в кінотеатрі «Комсомолец» (дивись 4 стор.).

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ЧЕРВОНОЗОРІВЦІВ — СТО СІМНАДЦЯТЬ

«Молоді ударники 1973 року» — так називається книга, яку остановив Центральний Комітет ВЛКСМ ще на початку вирішального року п'ятирічки. Згідно з положенням, сюди заносяться кращі комсомольсько-молодіжні колективи, імена окремих комсомольців і молодих виробників — переможців соціалістичного змагання, які достроково виконали плани і соціалістичні зобов'язання 1973 року.

Із заводу «Червона зірка» в таку книгу занесено 117 чоловік. Серед них — кращі з кращих — формувальник Анатолій Олексенко, електрозварювальник Костянтин Вехтев, інженер-конструктор Сергій Свирибенко.

Комсомольсько-молодіжні бригади формувальників ливарного цеху сірого чавуну Івана Іванова та верстатників четвертого механо-складального Надії Щербань, які ведуть перед у соціалістичному змаганні, теж можна знайти на сторінках цієї книги.

Фрезерувальник учбово-виробничого цеху Сергій Ком'яков, різник з ковальсько-пресового Леонід Артеменко у складі дев'ятинадцяти

комсомольців нагороджені знаком Президії ВЦРПС «Переможець соціалістичного змагання 1973 року» при підбитті підсумків соціалістичного змагання за десять місяців вирішального року. Їх імена також занесені в книгу «Молоді ударники 1973 року».

А нині серед молодих червонозорівців шириться змагання за право бути внесеним у книгу «Молоді ударники 1974 року», встановлену Х пленумом ЦК ВЛКСМ.

О. БЕРЬОЗКІН,
заступник секретаря
комітету комсомолу
заводу «Червона зірка».
м. Кіровоград.

Знак

якості

„Калині“

Білі покривала з малюнком, який зображує китиці калени, удостоєні Державного знака якості. Їх випускають на костромській фабриці імені Жовтневої революції. У процесі підготовки виробу до агестації хіміками льонокомбінату розроблений новий спосіб білення, який дав можливість підкрити сріблястий відблиск малюнка.

(ТАРС—РАТАУ).

Закінчуються зимові канікули у студентів. Знову — за навчання. Другий семестр розпочинається і для Наталки РОМАНОВОЇ, студентки 2-го курсу філологічного факультету Кіровоградського педагогічного Інституту імені Пушкіна. Через два роки вона заведе до класу. І вже зараз Наташа активно готується до цього дня. Вона — відмінниця навчання, сумлінно виконує комсомольські доручення.

Фото М. ЛІТВИНОВА.

У ДІВЧИНИ біографія звичайна. Не було в Галининого житті якихось надзвичайних подій і позортів, про які можна було б довго розповідати і стверджувати, що саме в них — першопричина щоденної радості. І успіхи її — незвичайною яскравістю нікого не дивують, а, навпаки, сприймаються як належне, а як інакше, бо все то — від веселої вдачі і наполегливого характеру. На роботі вона — одна з перших, в комсомольському колективі — одна з найактивніших, дівчина потрібна людям, і люди потрібні їй...

... Коли Галина Самченко закінчила школу в Новомиргороді і почала працювати на Новобузькій меблевої фабріці, розгубилась чи не вперше в житті. Вона знала: поперше, будь-яку роботу слід виконувати добре, ніколи не лінуватись (тако й мама навчала), по-друге, у нас всі професії почесні (говорили вчителі). З тим і прийшла в робочий колектив. А тут нежданно-негаданно виникло «потрєтє» і безцеремонно посіло головне місце у її роздумах. Те «потрєтє» було: чи вірно ти, дівчино, обрала професію? Адже вона, як і кохання, — на все життя.

Цього разу Галина помилилась... Від четвертої сторінки газети чекають спортивної інформації, розповіді під рубрикою «У світі цікавого» тощо. А натомість іноді натрапляють на неможливе — «Оголошення». Нічого не зробивши — специфіка. Проте читач, хоча він того чи ні, майже автоматично ковзне оком по повідомленнях: чи не стосується тут що-небудь його. Так було і з Галею, коли раптом зупинилась на словах «Димитровське професійно-технічне училище № 5 оголошує набір...» Довго не вагалась. Уже другого дня твердо знала, що поїде навчатись на штукатур-малює.

І поїхала. Тридцять три дівчини в групі. Свої секрети і свої проблеми. Спочатку не зовсім зрозумілі слова — «каркас», «грунтовка», «альфрейні роботи»... Вона — групкомсорт. Майстер В. В. Демченко говорив про них:

— Дівчата — молодці. У навчанні, у роботі, у відпочинку — всіюди перші.

І як підтвердження його слів — перехідний Червоний вимпел училища в їхній групі.

А потім — перше серйозне завдання. Одного разу Василь Васильович завернувся до дівчат:

— Потрібно переобладнати приміщення в лікарні під ідальню. Доручимо кращим.

Вибрали п'ять дівчат. Серед них і Галю — за бригадира. По роботі, а для них це був і перший екза-

ДЕЛЕГАТ КОМСОМОЛЬСЬКОГО З'ІЗДУ

мен з професії, працівники Димитровської лікарні тепло дякували їм за зроблене. В щоденнику проходження практики з'явилась «п'ятірка», а на столі директора училища — прохання від головного лікаря (прізвище Галина забула, пам'ятає, що всі заочно величали його Петровичем): «... Прошу направити до нас на ремонт стаціонару цих же дівчат...»

Рая Кузнєцова і Катя Юрченко зараз працюють з Галею в одній бригаді. Пригадують, як тоді хвилювались, боялись, що не впоратимуться із завданням, по кілька разів, щоб ніхто не бачив, переробляли окремі ділянки. І знову за практику «п'ятірка».

А зостанне побажав Василь Васильович успіху дівчатам влітку

роботи на будівництві промислового підприємства), з'явилась грамота міському комсомолу, якою бригада нагороджена за трудові успіхи. По тому відбулись збори.

— Ось ми нагороджені грамотою, — звернувшись до подруг групкомсорт. — Нас вважають за кращих. Та чи завжди ми й справді виправдовуємо хорошу думку про нас? Є у нас ще запізнення на роботу. Трапляються й прогули. Того, що справді добре працюємо, не заперечить ніхто. А наскільки вищими були б показники, коли б не траплялось отих прикрих випадків.

Словом, збори пройшли бурхливо. І вирішили дівчата не миритись із недоліками. І рубезі свої визначили: щоденний виробіток

ГАЛИНА—ГРУПКОМСОРТ

сімдесят другого. Тепер вже — на все життя. Вчорашні учениці стали спеціалістами.

У ДІВЧИНЬОМУ управлінні № 2 тресту «Олександрівськбуд» і було тією школою робітничого гарту, яку пройшла випускниця Димитровського ПТУ. Всього трапилось. І невдач, і успіхів. Пам'ятає, як на будівництві дитсадку чулось: «Теж мені третьорозрядниця». А скосу потягти як слід не вміють». Не заперечив. Бо й справді — такої ширини скоси під час практики робити не доводилось. Розуміли дівчата: треба вчитись, щоб працювати бездоганно. І трохи боляче було: неже не можна тепліше зауважити?

Щоправда, недобррозумілих були одиниці. Переважна більшість робітників підтримувала дівчат, допомагала їм увійти в ритм, освоїти те, чого ще не вміли. Було так, як і повинно бути в трудовому колективі. І завжди першою руку допомоги подавала Валентина Степанівна Шкварко, бригадир.

— Нічого, дівчата. Як кажуть, Москва не сразу будувалась. Основне зараз — це ваша наполегливість.

З Валентиною Степанівною Галина і зараз працює в одній бригаді. Бригада — комсомольсько-молодіжна, і Галина Самченко в ній групкомсорт. Тепер вже їй доводиться іноді говорити молодому поповненню:

— Нічого, дівчата...

І не тільки це. Нещодавно в побутівці (зараз бригада виконує опоряджувальні

має складати 130 процентів від плану, річне завдання виконати до 25 листопада.

У КІМНАТІ гуртожитку, де живе Галина з подружками, двері не зачиняються. До неї приходять, як приходять просто до подруги, а буває, що й у серйозній справі. Бо Галина і групкомсорт своєї бригади, і депутат міської Ради депутатів трудящих. Останнім часом дівчата все частіше збираються навколо «Строительной газеты». Відшукують і читають розповіді про роботу за методом Злобіна. Пішла чутка, що в управлінні десять навесні мають організувати бригаду, яка теж працюватиме за цим прогресивним методом.

— Хотілось би в ній працювати, — заміряно говорить Галина. — І, безумовно, щоб там були всі члени нашої, комсомольсько-молодіжної.

Через два з лишком місяці Галина Самченко поїде на XVII з'їзд ВЛКСМ. Мріє дівчина про зустрічі із своїми колегами, що працюють на будовах країни, а якщо випаде вільна година — то й відвідати ВДНГ, детально ознайомитись з павільйоном будівництва.

... Коли дівчат з бригади запитали, як вони сприйняли повідомлення, що Галю обрано делегатом на комсомольський з'їзд, разом відповіли:

— Були щасливі, як і вона. Галина — наша гордість.

Б. КУМАНСЬКИЙ,
спецкор «МК».

м. Олександрія.

ДЕНЬ У ПАЛАЦІ КУЛЬТУРИ

Мишула неділя для світловодців стала днем доброго відпочинку. Вдень у Палаці культури імені Леніна відбувся концерт самодіяльного народного ансамблю «Вісник» (керівник В. Жмурін), а увечері аматорський драматичний колектив районного Будинку культури показав туї виставу М. Старицького «Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці». Постановку здійснив В. Бойченко, головні ролі виконали О. Торгань, В. Семенова, В. Пронь та Г. Майборода.

Пізно увечері розходились любителі самодіяльного мистецтва з Палацу культури. День пройшов цікаво і змістовно.

В. ЛАВРОВ,
робітник.

м. Світловодськ.

ЩОБ ВМІТИ, ТРЕБА ЗНАТИ

В ШКОЛІ ІМЕНІ ЛЕНІНА

доктор біологічних наук А. П. Кібаленко. Закріплювати знання допомагають предметні олімпіади. У нашій школі вони — наймасовіші. Бо перший тур олімпіад з усіх дисциплін проводиться в школі в один день. Ми маємо вже переможців районних, обласних, республіканських олімпіад. А цього року в шкільному турі Василь Митронов з 10 «В» та Володимир Терлецький з 10 «Б» перемогли на математичній олімпіаді, Віра Куринь з

пунктирники школи працюють в усіх галузях виробництва, науки, культури. Та нині учні підхопили лозунг: «Забезпечимо кадрами маловисівський колгосп «Родина». В колгосп йдуть кращі учні школи. Головним агрономом працює тут Анатолій Конощенко, агрономом по захисту рослин — медаліст школи Олександр Мартинюк, трактористкою — делегат XXIV з'їзду Компартії України Євгенія Сидоренко. Чи відразу після школи, чи закін-

чивши технікум або вуз наші випускники обов'язково придуть допомагати колгоспникам «Родина». Адже справи колгоспні — це турбота наших батьків, отже, і наших турботи.

Восени ми дізнались, що на току ще багато неочищеної кукурудзи. Поговорили в своєму 10 «А» і назавтра перед заняттями (а ми навчаємось в другу зміну) всі вийшли на тік. Наш почин підхопили й інші старшокласники. За кілька днів перечистили близько 600 центнерів качанистої.

Для того, щоб краще познайомитись з трудом хлібороба, самі працюємо на пришкольній ділянці, вивчаємо сільськогосподарську техніку, зустрічаємось з учнями Онківського СПТУ. І добре вчимося. Так заповів Ілля. І ми — вірні його заповітам. Бо на наших грудях плем'я значок із зображенням воїна Леніна. А ще нас зобов'язує те, що школа носить його високе ім'я.

Н. ЯЗКОВА,
секретар комітету комсомолу Маловисівської середньої школи № 3 імені В. І. Леніна.

ВІН щодня зустрічає нас у школі лагідною посмішкою і пильним, доброзичливим поглядом. «Вчитись, вчитись і ще раз вчитись» — його заповіт став дороговказом.

Напередодні 50-річчя з дня присвоєння нашій школі імені Леніна, ми звітуємо:

Кожен новий навчальний рік урочисто розпочинається у нас Ленінським уроком, більше половини учнів школи вчаться без трійок, лише на «чотири» й «п'ять»; щоп'ятишні засідає штаб по підведенню підсумків навчання і комсомольської роботи, визначає кращу групу, і тоді класну кімнату переможців прикрашає перехідний вимпел;

майже всі учні школи — члени учнівських наукових товариств та різноманітних предметних гуртків. Вони підтримують дружні і ділові зв'язки з вченими Академії Наук УРСР, звітують їм про свою роботу, зустрічаються з науковцями...

Гі, ми не заважаємо і не докучаємо вченим. Навпаки, допомагаємо. Ось минулого року біологічний гурток виконував завдання Інституту фізіології рослин Академії Наук УРСР. Наші учні па-

СТАТТЯ, ІНФОРМАЦІЯ, КОМЕНТАР

ЗГАСАЮТЬ ВОГНІ РЕКЛАМ...

«Італія стоїть перед обличчям однієї з найсерйозніших криз. Ми знаходимося на порозі справжньої катастрофи. Мені здається, італійці ще не зовсім розуміють це». Цією заявою міністра казначейства Уго Ла Мольфа італійський журнал «Панорама» почав недавно один із своїх репортажів, присвячений актуальній сьогодні в країні темі економічної і енергетичної кризи.

Дійсно, криза відчувається в Італії на кожному кроці. Через нестатки електроенергії і пального раніше закриваються магазини. Погасли реклами. Скорочені програми телебачення. Зменшилася кількість сеансів в кінотеатрах. У неділю і святкові дні по вулицях міста замість автомобілів снують тисячі велосипедів, екіпажів, допотопних колясок.

Незважаючи на серйозність становища, італійці намагаються ставитися до теперішніх труднощів з почуттям гумору. На вулицях Мілана, наприклад, з'явився перший трамвай з педальним управлінням. В Мессині один дрейсерувальник приїхав у сусідній бар верхні на слоні. В Валермо заново-ні перехожі дивилися на автомобіль... запряжений паром гнідих.

Але, як пише «Панорама», ця криза — «далеко не зарнава». До тривожних повідомлень про економічний спад і нестаток пального додалися труднощі і з постачанням. З прилавків зникло багато товарів першої необхідності. Обмежений продаж рису, молока, цукру, солі. «Ми переживаємо період дуже схожий на післявоєнний час», — відзначає відомий італійський експерт Франческо Альбероні, — «наш час» споживання почав давати холодні оберт, що дає нам, економістам, привід до серйозних ханжолопств».

Ці думки поділяють і політичні діячі. «Страх стає реальністю», — підкреслює депутат від італійської соціал-демократичної партії Константіно Бесаліо. — Мені довелося відчувати це на власному досвіді. Днями мені подзвонила з Риму дружина і попросила купити в Козенці трохи цукру. Я приїхав на вокзал з 5-кілограмовим пакетом «дезінтесу», піднявши себе справжнім спекулянтством».

Нестача продуктів загрожувала привести до нових «хлібних бунтів», як це відбулося влітку 1973 року під час епідемії холери. Знову квітуче «чорний ринок». У багатьох містах люди приступили брати лавки і продовольчі магазини. В Мілані дирекція одного «супермаркету» була навіть змуслена викликати парад поліції, щоб відбити натовп розлючених покупців.

Як відзначають італійські політичні оглядачі, одна з причин економічної і енергетичної кризи країни — мафіозія міжнародних нафтових монополій і спекуляції місцевих магнатів.

Італійські ділки, посилюючись на збитки, які сталися через паланину кризи, піднімають ціни. Багато оптових покупців, купуючи в країнах «спільного ринку» мільйони тонн продовольства, не пускають його у продаж, очікуючи на нове підвищення цін.

Збільшення цін добиваються підприємці і в інших галузях економіки — металургійній, машинобудівній, автомобільній, хімічній, нафтопереробній і будівельній. Їх натиск виявився настільки сильним, що уряд змушений був піти на деякі поступки, щоб не викликати ще більшого хаосу в країні.

Зараз багато італійців мають можливість на власному досвіді оцінити результати такої політики. Тому, коли їм говорять, що уряд «продовжує контролювати становище», вони посміхаються і переподать розмову на погоду...

Л. МАКАРОВ.
АПН.

● СРСР І КУБА: БРАТЕРСЬКА ДРУЖБА НАВІКИ!

● ІТАЛІЯ: В ЦУПКІХ ОБИ- МАХ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ КРИЗИ.

● 211 КНИГА Ж. СИМЕНОНА.

● „КОРОЛЬ ФУТБОЛУ“ СТА- ВИТЬ УМОВИ.

МИ ЗАВЖДИ БУДЕМО ВДЯЧНІ КРАЇНІ РАД

● ЗАВЕРШИВСЯ ВІЗИТ тов. Л. І. БРЕЖНЕВА НА КУБУ

Мітинг кубинсько-радянської дружби, що відбувся на площі Революції в Гавані, вилився у могутню маніфестацію братерства народів, що будують соціалізм і комунізм. Його учасники гаряче вітали Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва, який виступив на мітингу з великою і яскравою промовою.

Кореспонденти Агентства преси Новини попросили деяких учасників мітингу поділитися своїми враженнями про візит товариша Л. І. Брежнєва до їх країни. Ось що вони розповіли:

Беркандіно Аноста, селянин (Гуанабакоа):

— Мені, простому селянину, довелося бути на трибуні почесних гостей і близько побачити Генерального секретаря ЦК КПРС. Ми знаємо, що товариш Л. І. Брежнєв з робітничої сім'ї. Тому, коли він говорив, ми слухали його з величезною увагою, і нам зрозуміле було кожне його слово.

Ми знаємо, яку допомогу надав радянський народ нашій революції. Народ Куби ніколи не забуде цієї благородної позиції Країни Рад.

Тереза Діас Кінтана, член Комітету захисту революції (Гавана):

— Я працюю у найбільш масовій організації кубинських трудящих, створеній у найважчі для нашої революції дні. Ми даємо почали готуватися до зустрічі з товаришем Л. І. Брежнєвим. Учорашній, після трудового дня, збиралися у себе в комітеті, шили червоні прапори, писали привітання, прикрашали будинки нашого району. Прийшли на площу задовго до початку мітингу, щоб бути поближче до трибуни.

Будівництво важливої для Сирії залізниці, яка з'єднає Латакію — морські ворота Сирії з її віддаленими північно-східними районами, наближається до кінця. Ця 750-кілометрова сталева магістраль, спроектована радянськими інженерами, споруджується при економіч-

КІЛОМЕТРИ СТАЛЕВОЇ МАГІСТРАЛІ

ній і технічній допомозі СРСР і Болгарії. Від Алеппо до міста Революції (в минулому Табка), де при допомозі Радянського Союзу створюється Євфратський гідроенергетичний комплекс, і далі, до міст Ракка, Дейр-ез-Зор, вже відкрито рух товарних поїздів.

У світовій практиці будівництва залізниць діль-

ниця Латакія — Алеппо знає небагато собі подібних. Круті скелі і зарослі лісом гори, дуже привабливі для туристів, створюють великі труднощі для будівельників. Майже на всьому шляху траси, яку прокладає створена при Міністерстві комунікацій Сирії спеціалізована «Держбудорганізація», від адуки змінюються тунелями, а наспіли іноді досягають 70-метрової висоти.

На трасі Латакія — Камішли лише в минулому році прокладено 165 кілометрів шляху. Зросли темпи будівництва службово-технічних будинків і споруд. Успішно проводиться встановлення опор ліній електропередач. Через декілька місяців вантажі для будівництва на Євфраті підуть прямо із порту Латакія до місця призначення.

А. ОГОРОДНИКОВ,
власкор АПН.

Дамаск.

КУБА. Металургійний завод імені Хосе Марті, який знаходиться недалеко від Гавани, був повністю переобладнаний і оснащений сучасним обладнанням за допомогою Радянського Союзу та інших соціалістичних країн. Повна модернізація підприємства завершиться в 1976 році, але вже зараз обсяг продукції зріс більш, ніж в 6 разів в порівнянні з 1959 роком, а план минулого року був виконаний в кінці жовтня. Зараз на заводі працює майже 30 радянських спеціалістів, які надають кубинським колегам допомогу в організації виробництва. Понад 40 дипломатів інженерів-кубинців, які працюють на цьому підприємстві, одержали освіту в СРСР, НДР, Чехословаччині і Польщі.

На фото: дружній потісок рук обмінюються радянські і кубинські металурги після успішного закінчення плавання.

Фото ПРЕНСА ЛАТІНА — АПН.

НОВА КНИГА Ж. СИМЕНОНА

Численні французькі прихильники таланту Жоржа Сименона добре пам'ятають його минулорічну заяву про те, що він не візьме більше у руки пера, щоб продовжувати цикл пригод створеного ним поліцейського комісара Меґре. Тоді ці слова були розцінені як намір 70-річного письменника, який опублікував 210 романів, взагалі відмовитися від літературної діяльності. Та ось нещодавно з'явилася повідомлення про те, що готується до виходу з друку його нова книга на 800 сторінок.

В інтерв'ю французькому щотижневикові «Пвен» Ж. Сименон заявив, що вихід нової книги не означає перегляду його попереднього рішення. «Мова йде не про повернення до комісара Меґре, сказав він. — Я намагаюся у новій книзі розповісти правду про себе і про інших. Меґре, незважаючи на безліч розмов про

нього, був лише невеликою частиною того, що я хотів сказати у своїх творах. Мов життя підійшло до стадії відбиття підсумків. Я прожив повне життя. Не надто багато розраховувати часу даремно. І це по-моєму, головне».

Днями на прилавках паризьких магазинів з'явилася книжка з короткою назвою «Сименон», випущена видавництвом «Плон». Її автори Франсис Лакассе і Жильбер Сіго зібрали багато документів, свідоча і фактів з життя відомого письменника. Аналізуючи їх, вони намагаються осмислити літературну діяльність Сименона, розкрити творчу лабораторію письменника. Вони приходять до висновку, що головний герой його творів — людина, задумана сучасним капіталістичним суспільством, які шукають і не можуть знайти вихід із скрутного становища.

Французькі читачі з нетерпінням чекають нової книги Ж. Сименона.

Ю. БАБАЯНЦ,
кор. ТАРС.

Париж.

ОФІЦІЙНІ представники бразильського спорту зробили ще одну спробу умовити Пеле грати за збірну у фіналі чемпіонату світу цього року.

Віце-президент бразильської конфедерації спорту Антоніо Пассо на сторінках газети «Естаду ді Сан-Паулу» заявив, що він та інші офіційні особи зустрічалися з Пеле після прощального матчу Гаррінічі. Домо-

ПЕЛЕ ЗНОВУ У ЗБІРНИЙ?

вилися, що переговори продовжаться у лютому.

...18 червня 1971 року. Ріо-де-Жанейро. Стадіон «Маракана» переповнений. Товариський матч збірних Бразилії і Югославії. Пеле востаннє грає за «жовто-зелених». Закінчився перший тайм, і «король футболу» залишає під ревілля натовпу поле.

Після лондонського чемпіонату 1966 року, на якому португальські захисники на очах спокійної англійської Феміди буквально покалічили «король», Пеле заявив, що ноги його не буде на змаганнях, що зветься «чемпіонатами світу». І все ж в 1970 році Пеле з'явився в Мексикі. Коли журналісти запитали його, чому він все ж повернувся до складу «жовто-зелених», 29-річний Пеле відповів: «Гроші і любов до футболу знову привели мене у збірну».

Пеле, який зіграв за бразильську збірну 110 матчів, продовжує активно виступати у складі свого колишнього знаменитого клубу «Сантос». Там він — найвище оплачуваний футболіст. Професійний футбол невіддільний від бізнесу. 33-річний Пеле — володар і співволодар кількох підприємств, акціонер кількох бразильських та іноземних компаній.

Ім'ям Пеле рекламуються сірники, штани, запальнички, праски і т. ін.

Нещодавно Пеле заявив, що взагалі припиняє грати у футбол в жовтні цього року. Він склав екзамени в школі фізичного виховання і сказав, що після закінчення футбольної кар'єри «хотів би навчати дітей всього того, що я знаю про футбол».

Цього року, можливо, уже під час чемпіонату світу, в Бразилії з'явиться срібна монета в пам'ять про вихід Пеле з футболу. Будуть випущені значки з зображенням Пеле. Відбиток для монети та інших сувенірів виготовлений скульптором Карне-лессо. Отже, Пеле закінчує. А як же із збіркою?

Кампанія за повернення Пеле ведеться у все бразильському масштабі. Газети, радіо і телебачення намагаються переконати Пеле повернутися до збірної. Багатомільйонна бразильська «торсда» буквально засипала «король» листами з проханнями і погрозами: «Повернись до збірної!».

Особливого розмаху ця кампанія досягла після посереднього турне бразильської збірної по Європі, після виходу з команди травмованих Тостао і Герсона і особливо після участі Пеле у прощальному матчі на честь Гаррінічі. Пеле ще раз довів, що він у чудовій фізичній формі.

За бразильськими законами конфедерація спорту може викликати у збірну будь-якого діючого футболіста з будь-якої бразильської команди. Але, кажуть, що Пеле це не стоїть. Голова конфедерації Жоао Авеланж сказав так: «Це — його особиста справа». Так, Пеле може ставити умови. І результат лютневих переговорів між ним і представниками конфедерації, очевидно, залежатиме перш за все від того, які фінансові умови поставить «король» і чи прийме їх інша сторона.

А. ГОРБУНОВ,
Б. ЩЕРБАКОВ,
ТАРС.

Ілля Гельман закінчує роботу над новою повістю. Ця книга — про нескореність процесу міжнародної розрядки, прагнення всіх чесних людей світу до мирного співіснування, про співдружність народів, які йдуть шляхом миру і соціалізму. Герой повісті Зернов разом з дружиною через багато років приїздить до Німечкої Демократичної Республіки на запрошення фрау Інґеборґ і її сина Манфреда, яким вони свого часу врятували життя. На Унтер-ден-Ліндені святкового вечора Зернов пригадує історію свого життя.

Фашисти знищили його сім'ю на Смоленщині, потрапила на каторжні роботи до Німеччини молодша сестра Ліда. Зернов

вдається втекти від окупантів. Ставши бійцем Радянської Армії, він поклявся жорстоко помститися ворогам.

В повісті показано, як під впливом радянських командирів і політирацівників Зернов починає розуміти різницю між фашистами і просто німцями, усвідомлює велику визвольну місію Радянської Армії відносно німецького народу. І ось, майже через тридцять років він приїздить у Берлін, як давній друг і бажаний гість. А разом з ним — і дружина Леся, щастя з якою Зернов знайшов на важких фронтових дорогах. Пропонуємо читачам уривки з нової повісті І. Гельмана.

прийшли на сяючу Унтер-ден-Лінден.

Козись, — тоді саме взяв, що це означає «під липами», — я був вражений: яка мирна нава? Протягом усієї війни ця назва стояла поруч із словами «Гітлер», «рейх», «стаг»... (Знищити Гітлера, підняти прапор над рейстагом і вийти на Унтер-ден-Лінден!). Мені судилося її побачити і травня 1945-го.

І ось тепер ми, шестеро, у святковому натовпі головної вулиці, Манфред сказав, що є квитки в оперу і драмтеатр, але не на сьогодні. Поки що пропонувалась невеличка екскурсія — оглянути пі будівлі зокола. На це пішло близько години, тому що Манфред був

точним і докладним. Далі його цікавило, чи подобається нам вид з Унтер-ден-Лінден на телевізійну вежу з висотною кулею — кафе...

Манфред викладав російську мову, літературу і історію в університеті, його мати вчила російську від кінця війни. Рената теж володіла нею непогано. Лише Хорст не розумів ні слова. Для нього доводилось перекладати. Це з успіхом робила фрау Інґеборґ.

— Курфюрст Фрідріх-Вільгельм Перший, — розпочав історію Унтер-ден-Лінден Манфред, — в 1647 році наказав обсадити липами шлях від замку

в Тіргартені до місця поховання. Адаже липа у німців — дерево опоетизоване.

— Як у вас береза! — доповнив Манфредів басок дзвінкий голос Ренати. — Зо іст бай унс ді Лінде!

... — Потім з обох боків алеї з'явилися будинки, пройжджу частину замостили. Бульвар став місцем прогулянок вельмож. Потім...

Манфред розповів, як у тридцять шостому році все це було перетворено на плац для парадів і маршів, як наці задля цього знищили майже усі липи.

— Так, — погодився Хорст Ланге, — паради тут були найграндіозніші в світі. Німецькі військові паради!

Манфред, зяичним рухом поперзав на перенісці рогами окуляри, і почав наводити точні цифри: довжина вулиці — 1390 метрів, ширина — 60, зараз тут росте 297 угорських сріблястих лип...

Дерева пахли тонко, ніби цвіли. На амитому асфальті — відблиски вогнів: червоні, сині, фіолетові. Крізь молоде листя — різнокольорові світлові бризки. Над нами — золотаве небо.

Манфред продовжував. Унтер-ден-Лінден сьогодні — це вулиця міністерства (економіки, народної освіти), міжнародних зв'язків (осередок центрального Будинку радянсько-німецької дружби, а не — посольства — радянське, польське, угорське), масових громадських організацій, торгівлі, науки, мистецтва. Вулиця справжнього гуманізму!

— Я, я, майно лібе герен, ес іст зо, — підтвердив Хорст.

Манфред засміявся: а що казав дядечко минулого приїзду? Як реготав він, коли побачив будинок Міністерства закордонних справ на Маркс-Енгельс-плаці. Навіщо НДР таке міністерство? З ким воно збирається установлювати дипломатичні стосунки, хто її визнає?

— А нині берлінському магістрату доводиться ламати голову над питанням, де розмістити десятки посольств, — посміхнувшись, знову підправив окуляри Манфред. І попросив дядечка не плутати.

Минулого разу Хорст вихваляв свої, західні порядки. Манфред тоді заперечив, що «роби, що хочеш» — не є свободою для всіх. Лише для багатіїв. Забезпечує власнику підприємства — зробить із робітника безробітного, схоче — зі світу живе. Інша справа тут, в НДР. Манфред довів це на прикладі матері — робітницю, себе — інтелігентна, і дружини — вчорашньої селянки.

(Далі буде).

ЗАВТРАШНІЙ ДЕНЬ МІСТА

«В період тимчасової окупації Кіровограда німецько-фашистські загарики закатували і розстріляли 72 тисячі радянських громадян; зруйнували всі промислові підприємства, електростанцію, водогін, міський транспорт; народному господарству міста завдано збитків більше, ніж на 602 мільйона карбованців». Такою інформацією відкривається фотовиставка, присвячена 30-річчю звільнення Кіровограда.

Виставку підготував філіал Інституту «Укрмісьбудпроект». Мовою фотографій вона розповідає про те, яким побачили визволителі Кіровоград, про його сьогоднішній, про завтрашній день міста.

Той, хто прийшов до кінотеатру «Комсомолец» (в його фойє експонується виставка), впізнає на стендах знайомі споруди, що надають своєрідності і неповторності обласному центру. Ось будинок інституту сільгоспмашинобудування, готель «Україна», кінотеатр «Мир» і аеровокзал.

А найбільше глядачів біля проєктів, які ще не втілились у бетон та скло. Це проєкт вулиці Сугокопська (автор — архітектор А. Сидоренко), комплекс обласної лікарні та інші.

Комплекс лікарні, наприклад, стане справжньою окрасою Черемушок. Поряд з уже діючими виросте сучасна дев'ятиповерхова будівля головного корпусу, в якому розмістяться більшість лікувальних відділень. Обласна лікарня в Кіровограді стане одним з найбільших лікувальних комплексів на Україні.

Споруди, фото яких експонуються на виставі, зведено за проєктами кіровоградських архітекторів.

М. КОРИННИЙ.

Люди —
погрі, час

В РОЛІ ВАРЛААМА — ПЕТРОВ

8 лютого мінає сто років з дня першої постановки опери М. МУСОРСЬКОГО «БОРИС ГОДУНОВ»

У опері, яка стала перлиною в скарбниці російської музичної класики, був важкий шлях на сцену. «Бориса Годунова» Модест Мусоргський закінчив писати у 1868 році. Друзі були в захопленні від епохального твору. «Чудова опера!» — вигукнув Бородин, прослухавши її. Проте, театральний комітет під різними приводами трічі відхиляв постановку. І не дивно. Адже опера позначена правдою відтворення життя, викриває деспотизм царського режиму і показує велику силу народу.

І все ж «Борис Годунов» Мусоргського мав сценічне втілення. Артистка Маріїнського театру Ю. Ф. Платонова вибрала оперу для свого бенефісу.

День першої постановки «Бориса Годунова» перетворився на справжній триумф композитора. «Перша вистава опери пройшла блискуче», — писав відомий російський критик В. В. Стасов. — Мусоргського викликали разів 18 чи 20».

Юлія Платонова виконувала партію Марини Мнішек.

Дуже приємно, що у цьому святі російського реалістичного мистецтва, велика частина й нашого земляка, відомого оперного співака Юсипа Опанасовича Петрова.

Петров — перший виконавець партії Івана Сусанина в однойменній опері Глінки, Мельника в «Русалці» Даргомижського — в ролі Варлаама був неперевершеним. Пісня «Как во

городе было во Казани» повторювалась «на біс» кілька разів. Композитор Кюї писав: «Про Петрова скажу, що Варлаам — один з капітальніших його витворів, гідний Мельника, Фарлафа, Сусанина». Те ж саме стверджував і Стасов: «Найкрупнішими ролями у Петрова по талановитості були ролі Мельника в «Русалці», Лепорелло в «Кам'яному гості» Даргомижського, нарешті, найостаннішим часом — Варлаама в «Борисі Годунові». Далі того, що було ним сказано, ні один з наших виконавців не йшов».

Опері Модеста Петровича Мусоргського уні-Ашли в золотий фонд вітчизняної музики, справили благотворний вплив на її дальший розвиток. У наші дні вони живуть повнокровним мистецьким життям на сценах провідних оперних театрів — Москви, Ленінграда, Києва, Одеси.

Цими днями люди в Кіровоградському краєзнавчому музеї. Біля експозиції, присвяченої Мусоргському і Петрову, зупиняються відвідувачі, розпитують про творчі зв'язки славетного російського композитора і нашого земляка. А на підприємствах міста читаються лекції, які користуються великою популярністю слухачів.

Р. ТУРБАЙ,
завідуюча фондами Кіровоградського краєзнавчого музею.

ПЕРШІ УРОКИ,

Фото С. ФЕПЕНКА.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-30, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глішки, 2.

ПОГОДА

8—9 лютого хмарна з проясненнями погода, часом опади, місцями туман, ожеледь. Вітер південно-західний, 5—10 метрів на секунду. Температура повітря вночі близько 0 градусів, вдень 1—6 градусів тепла.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.